ANUL VII. - No. 7
1 Februarie 1931

„Hristos, Regele, Naţiunea"
„România a Românilor"

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"
Apare la 1 şi 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

I. C. Cătuneanu: Un studiu mult aşteptat — „Studii economice-politice (1890-1930)" de A. C. Cuza.
A. O. Mărcuşiu: Episcopul Prohaszka Ottokar despre „Morala creştină şi antisemitism"
N. Popa: Anarchia se propagă de sus.
N. Popa: Socor şi Garda de Fier.
L. A. N. C. — Câmpulung.
Pentru luminarea opiniei publice — „Anul 1930 judiciar".
G. Făcăoaru: D-ra L. Weiss, misionara Ligii Naţiunilor.
N. Dimitriu-Fotin: Blank şi slugile sale.
V. Lăzărescu: Un act de apărare. Dumitrescu-Socor.

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul ţării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. Lazar Isaicu.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
CLUJ, STRADA B O B N-rul 7

TIPOGRAFIA „A R D E A L U L"
STR. MEMORANDULUI Nr. 22.

© BCU CLUJ

ANUL VII. — Nr. 7 Cluj, 1 Februarie 1931

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ
Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine“

Un studiu mult aşteptat

Zilele trecute am primit din partea autorului: *„Studii economice-politice (1890—1930). Cu o introducere de A. C. Cuza“*. Am citit, fără întrerupere, „introducerea“, cuprinzând 91 de pagini la un volum de peste 800 pagini, *„închinat apărătorilor luminaţi ai ideii de naţionalitate în politica economică românească“*.

Constat dela început că termenul „introducere“ constitue un exces de modestie faţă de ceea ce cuprinde. Mai potrivit ar fi fost, studiu. Şi încă un studiu luminos, care conduce pe cititor într'un domeniu ce se cerea de mult să fie tratat. In adevăr, intelectualii români, cari vor fi citit felurite studii şi scrieri de polemică, în chestiunea jidovească, vor fi simţit de sigur lipsa unei lucrări de sinteză, în care să se oglindească lupta ideii de *naţionalitate* contra rătăcirii teoretice a ideilor de „umanitate şi liberalism“ pe tărâmul economic, în ultimii 70 de ani din viaţa statului român. Nimeni nu era mai indicat a trata această chestiune ca Dl. *A. C. Cuza*, nu numai ca luptător naţionalist-creştin, care a dat mişcării noastre o doctrină desăvârşită, dar şi în calitate de economist care timp de trei decenii a adus o deosebită strălucire catedrii de economie politică dela Universitatea din Iaşi. Lacuna ce simţim cu toţii, astăzi este împlinită.

Îi mulţumim, pentru-că deschide o pagină nouă din istoria politicii româneşti, şi anume, cea mai interesantă, cea mai instructivă de care nu s'a ocupat nimeni până acum: latura economică a chestiunii jidoveşti, în politica noastră de stat, de când am apărut la orizontul vieţii internaţionale, dela Unirea Principatelor până astăzi.

Dată fiind calamitatea învaziei jidoveşti, cu acapararea târgurilor din Moldova României mici, cu înmulţirea îngrijorătoare a Jidanilor şi descreşterea populaţiei româneşti, strâmtorată şi isgonită din mijloacele ei de existenţă, ori-ce Român luminat şi patriot avea să şi pună întrebarea: care vor trebui să fie *„directivele politicii economice româneşti“* faţă de noua situaţie.

Urmărind răspunsul ce rezultă din declaraţii oficiale, scrieri, atitudini şi fapte înregistrate din timpul domniei lui Cuza-Vodă până azi, Dl. A. C. Cuza ne poartă, cu măestrie de istoric, prin luminişurile salvatoare şi întunecimile periculoase, între cari s'a sbătut societatea românească în ultimii 70 ani.

Din luminişurile bunului simţ românesc s'a înălţat radioasă, ca o moştenire neperitoare a experienţii noastre istorice, ideia *de naţionalitate* susţinută de fii ai neamului de pe întreg întinsul pământului strămoşesc, spre a se face şi în acest fel dovada unităţii de gândire şi simţire a sufletului integral românesc.

Ideia de naţionalitate a fost susţinută dela Cuză-Vodă încoace de fiii Ardealului robit *Dionisie P. Marţian* (1829—1865) şi *Simeon Bărnuţiu* (1808—1864) îmbrăţişaţi cu neţărmurita iubire în Principatele Unite; a fost susţinută de Basarabeanul *Bogdan Petriceicu Haşdeu* (1836—1907); de străluciţi fii ai Moldovei precum *Vasile Alexandri, Vasile Conta, Mihail Eminescu, Alexandru D. Holban, Gh. Mârzescu*; de energici luptători ai Munteniei, cari au sărit în ajutorul Moldovei cotropită de Jidani.

Figurile, intrate în istorie, a acestor luptător ne apar în toată splendoarea talentului, erudiţiei, cugetării ori energiei lor pusă în slujba necesităţii de a îndruma politica economică a României mici spre ocrotirea iniţiativei şi muncii româneşti.

Din întunecimile periculoase ale curentului contrar, tinzând a impune statului român modern, abia începător, ideile de „umanitate şi liberalism“, se ridică două figuri, pretenţioase şi presumptioase, nu lipsite de talent, dar cu sufletul uscat şi pustiit de neîncrederea în forţele de propăşire şi viitorul neamului, din care au ieşit: Titu Maiorescu şi Petre Carp.

Ambii au purtat cu ei toată viaţa sentimentul negativ, sterp şi oarecum molipsitor al scepticismului faţă de perspectivele de consolidare şi înălţare a poporului român. Din acest fond rătăcit de cugetare şi simţire, fatal trebuia să rezulte şi nenorocita indicaţie de orientare, pe care au preconizat-o pentru ţară, în timpul războiului mondial, care indicaţie i-a fixat definitiv în Judecata istoriei noastre politice. Cu tot ascendentul ce-l exercitau asupra contimporanilor şi prin însuşirile lor proprii şi prin organizaţia politică a *„Junimei“*, aceşti fruntaşi „junimişti“ nu au putut abate dela linia de conduită naţionalistă, opinia noastră publică, în răstimpul dela 1866 până la 1879, tocmai în vremea când s'a fixat situaţia juridică a Jidanilor în Constituţie. Nici la 1866, când ne-am făurit-o, nici la 1879, când am revizuit-o, nu s'a putut introduce în familia naţiei românesti Jidovimea contropitoare şi parazitară, mulţumiţi ideilor lui Bărnuţiu, care de pe catedra Universităţii din Iaşi, a făcut şcoală şi mulţumită şcolarilor săi de talent şi energie, cari au ştiut să impună şi la 1866 şi la 1879 singura soluţie compatibilă cu interesele noastre vitale. Nu trebue uitat nici numele lui Alexandru D. Holban.

România mică îşi croise cadrul juridic, în care aşezase pe Jidani. I se cerea numai energia morală să-i facă a simţi aplicarea strictă a ideii de naţionalitate, adică de protecţie consequentă şi crescândă a elementului românesc în viaţa economică cu aşa efect, încât Jidanii, negăsând nici spaţii libere şi nici poziţii dominante de cucerit să fie constrânşi de aspra necesitate a se îndrepta spre alte me-

© BCU CLUJ

leaguri. Această politică economică, înfăptuindu-se tot mai adânc şi mai efectiv, o dictau intresele noastre vitale. Dar pentru aplicarea ei se cereau două condiţiuni: oameni de caracter şi o concepţie justă a economiei politice.

Oamenii de caracter i-a împuţinat, până aproape de limita dispariţiei, politica de partid cu sistemul slugărniciei faţă de şef şi al corupţie, mântuită abil şi fertil de Jidani.

Concepţia justă a economiei politice nu au avut'o nici conducătorii noştri oficiali, nici cei chemaţi să o răspândească de pe catedre. Şi pentru unii şi pentru alţii, economia politică era şi încă este „ştiinţa creiării, distribuţiei şi consumaţiei avuţilor", independent de naţie şi patrie. Şi această ideie, aşezată pe fundamentul fals al umanitarismului şi liberalismului, au căutat să o aplice şi unii şi alţii, unui popor lipsit de cultură, de experienţă în lupta pentru existenţă cum era şi este încă poporul român dela întemeierea Regatului până azi! O mai profundă rătăcire, cu mai păgubitoare consecinţe nu se poate înregistra. Cu atare politică economică era fatal să pierdem toate oraşele Moldovei, cu toate isvoarele de bogăţie: meserii, comerţ, mică industrie în favoarea Jidovimei cotropitoare.

Acum după-ce culegem fructele amare ale propriei noastre netrebnicii şi rătăciri teoretice, nu ne rămâne decât să se întoarcă guvernanţii şi specialiştii în materie, la singura definiţie mântuitoare pe care o dă Dl. A. C. Cuza economiei politice, nu numai pentru a corija o teorie, ci mai ales pentru a-i impune aplicarea practică, şi anume: *„Economia politică este ştiinţa legilor şi factorilor, cari stăpânesc poporaţia umană în raport cu mijloacele de existenţă, având ca scop cunoştinţa şi conducerea luminată a economiei naţiunilor"*.

Aşadar, adevărata ţintă a economiei politice este în primul rând să ne înveţe cum să înţelegem şi să conducem economia propriei noastre naţiuni. De altfel, şi ştiinţa germană, conştientă de datoria ce-i incumbă, numeşte această ramură de ştiinţă „National-economie"! Dacă aşa s'ar fi înţeles, dela mijlocul veacului trecut, economia politică; şi partidele politice, în acest sens, ar fi aplicat-o la guvern, desigur că România mică ar fi rămas stăpână, cu meseriaşii ei, cu comercianţii ei autohtoni, pe oraşele Moldovei.

În vremea când erezia periculoasă a liberalismului economic, susţinut de fruntaşi junimişti, cari se apropiau de guvern, îşi produsese nefastele-i consecinţe, în luna Decemvrie 1886, se întorcea în ţară dela studii Dl. A. C. Cuza. Imediat el înţelege falsitatea acestui punct de vedere şi printr'o serie de studii, reproduse în volumul de care ne ocupăm, ia poziţie precisă, curajoasă, independentă în contra liberalismului economic din propria-i grupare politică: „Junimea", în care se înscrisese ca membru. Agerul cercetător nu a înţeles să-şi sacrifice convingerile ştiinţifice, dobândite prin studii sistematice, spre a-şi menaja perspectivele de a ajunge. Alături de savant se ridică un caracter. Şi şi-a păstrat aceste preţioase însuşiri, sporindu-le în liniştea cabinetului său de lucru şi în vâltoarea luptelor politice, timp de 40 de ani, stând prin consecuenţa lui impunătoare ca un îndreptar pentru cei slabi şi un rar exemplu pentru tinerile generaţii.

Dela 1890 până azi publică o serie de studii economice, a căror lumină a adus şi aduce mereu opinia publică la dreapta judecată, la convingerea că aplicarea doctrinei naţionaliste în politica de stat a României este singura soluţie mântuitoare.

Faptul cum se trezeşte şi în ţară şi peste hotare conştiinţa generală în faţa problemei jidoveşti, constitue o dovadă că Dl. A. C. Cuza a avut viziunea profetică a stăpânirii ideii de naţionalitate.

I. C. CĂTUNEANU.

Episcopul Prohaszka Ottokár despre: „Morala creştină şi antisemitism."

(Traducere din ungureşte de: A. O. Mărcuşiu)

„In fascicola de Martie a revistei „*SIONUL MAGHIAR*" e vorba despre primirea Jidanilor din punct de vedere ştiinţific. Acest punct de vedere ştiinţific, pe care s'a pus dl. redactor, ne prezintă religiunea jidovească în teoria sa, şi demonstrează clar, că nu-i ce primi, pentrucă faţă de simbolul jidovesc nicăiri nu este acord general, nicăiri unitate în doctrină; peste tot obscuritate dubioasă, concepţii suspecte, chiar netrezitoare de încredere, clauzule întortochiate şi cărţi sfinte inspirate de ura de specie. — Las însă rabinii să-şi apere teoriile şi pe ei; a apăra teorii şi a le lămuri cu interpretări, totdeauna e mai uşoară problemă, decât a vrea să arunci umbră pe opiniile ce se validitează în practică şi morală, pe principiile întrupate în viaţă şi fixate în fapte concrete. Că judaismul ce este, vedem în domeniul social, şi pe terenul moravurilor. Iudaismul ca toată religia şi filosofia, în domeniul moral şi social se va arăta aceea ce este cu adevărat în sine. De aceea cine vrea să primească Jidanii, acela să privească în faţă morala jidovească, după cum aceea se validitează pe tot pasul în viaţă: şi atunci nu va fi silit să frecventeze şcoala lui Maimonides sau a oricărui altfel de rabin posomorât, ca să înveţe ce-i judaismul.

„In definitiv în domeniul social se încing luptele decisive şi finale ale principiilor; întrucât însă se extinde azi cea mai generală şi imediată experienţă, luată din viaţa socială, nu răzbim a accentua, că: *morala judaică este adevărată injurie a culturei creştine, prin care injurie această cultură creştină necondiţionat se ruinează, dacă nu aruncă afară din sine veninul;* aşadar *statele creştine nu-i permis să primească jidovimea, ci trebue să se apere de ea, unde numai şi cum se poate, să se debaraseze de ea.*

„Aceasta în general o justifică uşor, şi numai o privire peste patria noastră; dar abcesul judaic deja a ros până la schelet poporul creştin şi partea cea mai mare a naţiunei a dus-o la sapă de lemn. *Jidovimea peste tot e abces, care înveninează moralitatea, cu deosebire în lumea de afaceri.* Devalvează nivelul moral şi *ridică corupţia* la modă generală. *Falsifică conceptele morale, neagă orice lege şi idee,* şi neavând conştiinţă, *sugrumă fără de inimă jertfele, pe cari a reuşit să le prindă în mrejele sale.* Pe acest povârniş întunecos şi bestial umblă şi dacă nu întreagă jidovimea — căci doar şi printre dânşii sunt oameni marinimoşi, precum şi printre creştini sunt suflete semite, sugătoare de sânge, — dar pe această cale întunecoasă umblă caracteristicul spirit judaic, ridicându-se ca o pacoste aducătoare de pericol, nu numai faţă de unele naţiuni, ci faţă

© BCU CLUJ

de întreaga cultură creştină.

„Mulţi oameni natural că citesc acestea, zimbind, şi le consideră de unilateralitate exagerată şi mentalitate obtuză. Alţii sufer şi revolta sentimentelor nobile umanitare din cauza unei astfel de jigniri a Jidovimii şi se ataşează la aceia, cari proclamă antisemitismul de blasfemia secolului XIX. Dar sentimentalismul subiectiv şi politica de struţ necondiţionat a eşuat... ca atare să luăm la mână disecarea marei şi dureroasei probleme:

„Mai întâiu în viaţa europeană de vest ne întâlnim cu două curente sociale puternice: *antisemitismul şi socialismul*, cari îşi datoresc fiinţa mizeriilor morale.

„Antisemitismul şi socialismul sunt două curente de viaţă — ce desvălue sbuciumul şi chinul societăţii apusene! Aceşti oameni sunt sinceri şi drepţi! Poate că sunt pătimaşi, agresivi, ba poate revoluţionari, anarhişti, — modul, forma nu o aprobăm, dar atâta e sigur că aceste două curente ne arată rana deschisă a societăţii apusene şi ne spun ce-i este şi unde doare. Să le credem, aceea pe dreptul o pretind dela noi! De altcum, de fapt, sus poate sta, la masa de lux, privilegiatul muritor al zecilor de mii, sau chiar de aur şi piatră poate să-i fie inima şi cufundat în înşelăciunea amăgirii moderne, acela, care în această chestiune trebue să creadă şi totuşi nu vede. Astfel de oameni întotdeauna vor fi; sunt osândiţi cu orbire. Pe aceştia curentul îi mătură, furtuna îi zdrobeşte; pentrucă s'au înfundat în instituţiile putrede ale trecutului şi nu ştiu să se plece, numai să se prăbuşească.

„De aceştia peste tot sunt şi să mărturisim pe faţă, în însăşi biserica încă e extrem de mare numărul acelora, cari voesc să se razime pe evanghelie şi urgitează decalogul; în realitate însă, acel decalog îl ţin totdeauna numai înaintea ochilor zdruncinaţi ai impilaţilor şi despoiaţilor, cassele werthaimiane ale jefuitorilor şi spolatorilor le aşează sub protecţia bisericii şi sub bolta cerească a moralei. Aceasta nu-i evanghelie şi nici creştinism! Asupriţii şi spoliaţii întoarnă spatele acestui fel de creştinism şi se înrolează sub steagul sectelor noui, aducătoare de pericol, cari corectează evanghelia şi aplicarea unilaterală a creştinismului. Dacă vrem, ca marea parte a omenimei, — spoliată de drepturi şi bani, care geme în sclăvia modernă, — să privească cu încredere spre biserică şi evanghelie, atunci să nu angajăm evanghelia în serviciul puterilor stăpânitoare şi să nu stăm strajă lângă prăzile mamonului; ci cu complectă libertate de conştiinţă, cu adevărat curaj apostolic, *să arătăm acele rele intolerabile, cari ruinează definitiv creştinismul*: întâiu prin aceea, că *introduc în societate principii păgâne-jidoveşti*; a doua prin aceea, că pe urma acestor principii *creiază pauperizarea în masse, amărăciune şi demoralizare*, cari zdruncină edificiul întregii culturi creştine şi peste o sută de ani cu siguranţă *ruinează totul*.

„*Intre aceste rele se înalţă ca un turn: judaismul, doctrina morală judaică, spiritul jidovesc de afaceri.*

„Să ne înţelegem bine! noi concepem antisemitismul ca o reacţiune socială, de afaceri, nu de rassă, nici religioasă. Antisemitismul este reacţiunea moralei creştine şi-a ordinei sociale creştine, şi ca atare este mişcarea cea mai îndreptăţită, pentru dovedirea cărui fapt ne angajăm!

„*Judaicul spirit de afaceri este asasinul moralităţii.* Această convingere trebue să ajungă la maturitate între noi. *Cine împiedecă validitarea acestui adevăr, face foarte rău serviciu culturei creştine.* Ştim că se află şi au fost întotdeauna spirite distinse cu cavalerismul idealismului, cari s'au închinat prieteniei jidoveşti; pe acest teren ne întâlnim şi cu numele celor doui Reichenspergeri, cari au scos spada în parlamentul prusian, pentru emanciparea Ovreilor. Dar aceşti domni, toţi, parte s'au înşelat şi de fapt mai târziu, şi-au retractat votul prematur şoptit de teorie, parte nu au putut trăi acel timp, când sământa aruncată s'a înmulţit. Istoria milenară a popoarelor creştine, care dela început, nu din preocupare confesională, ci din experienţă amară, a condamnat spiritul judaic, mai mult valorează decât sentimentalismul umanistic de estensiunea unei schioape de timp. *Imoralitatea Jidovimii, inconştienţiozitatea*, acea *ticăloşie*, care *n'are lege*, acel *spirit degenerat*, care despre bine, frumos şi virtute, are numai concepte denaturate, cari în realitate numai de satirizarea gândirii creştine pot să figureze, aceea *cruzime imorală*, ce consideră de inimic poporul creştin şi ca atare, în concurenţă, ţine de onest orice mod, de bun orice mijloc, care e potrivit spre *sugrumarea creştinismului*, — zic, această *mârşăvie morală* a fost dela început *causa pentru care creştinismul a osândit şi înfierat Jidovimea. TERTULLIAN*, numeşte Jidovimea *„seminarium ignominae nostrae“*, *„răsadniţa înjosirii noastre“*. Cine este acel examinator atent, care n'ar putea spune aceste cuvinte şi despre cultura creştină a secolului XIX (şi acum a sec. XX), chiar cu un astfel de drept, precum mai de demult o scrie Tertullian despre cea din secolul al doilea?

„Pentru ilustrarea acestui adevăr servească şirele de mai jos.

„Jidovimea de aceea e abces pe trupul liniştit al creştinismului, fiindcă nu cunoaşte limită morală în câştigarea de avere.

„Modul modern de îmbogăţire a adus socialismul pe grumazul societăţii apusene. Acest mod este şantajul, săcătuirea. O nedreptăţire spăimântătoare şi permanentă care, cu necesitate matematică îngrămădeşte câştigul, produsul muncii omeneşti în buzunarul câtorva samsari şi 'n urmă în al Rothschild-ilor, înaintea picioarelor cărora şed sclavele lor desonorate, naţiunile creştine, şi între acelea ca prima *„cea dintâiu fiică a Bisericii“*: *FRANŢA*. Această gospodărie spoliatoare sparge orice organism, orice rânduială, atomizează popoarele, împinge edificiul social pe scara pauperismului, pe care scară va aluneca necondiţionat în abisul prăbuşirii şi a celei mai radicale revoluţiuni.

„Acest proces se petrece acum înaintea ochilor noştri. Se prea poate, că börzianerii Jidani, cari locuesc pe strada *Ring*-ului din *VIENA* şi pe Calea *Andrássy* din *BUDAPESTA*, despre aceasta nu prea visează; căci doar întreagă presa liberală demonstrează o reală blazare faţă de acest curent istoric mondial; cu atât mai amarnic însă îi vor da preţul.

„Conform concepţiei creştine proprietatea privată şi munca, asigură existenţa singuraticilor şi le face posibilă mai mult sau mai puţin complecta desvoltare a vieţii. Dar omul este nu numai individ, ci şi membru social; el trăieşte în organismul societăţii, dar poate trăi şi singur, potrivit naturii şi demnităţii sale, şi chiar pentru aceea munca şi acvirarea de proprietate trebue să fie adaptabilă în acest cadru; şi tot acel sistem economic, care subordonează individului, intereselor particularului, organismul social şi posibilitatea de existenţă a colectivităţii, destramă organismul, produce în o parte a societăţii

© BCU CLUJ

supraabondență, aglomerare, în ceealaltă parte mizerie intolerabilă, anemie și istovire.

„*Jidovimea* nici când nu a avut această concepție creștină, fundamentală, de cultură; de aceea dintru început *e incapabilă să joace rolul călăuzitoarei de cultură generală:* principiilor sale foarte bine îi corespunde această situație, în care acum se ligărește disparat printre popoarele creștine spre blestemul și pedeapsa lor — ca banditii, piratii și tâlharii, *nici când nu poate forma societate independentă ce trăește în sine, fiindcă trăește numai din produsul altora;* ei înșiși *nimic nu produc.* Jidanul *întotdeauna vrea să stăpânească peste celelalte națiuni*; și în istoria Testamentului vechi, al Jidovimii, ca predominant răsună acest ton ordinar, trupesc, bestial; spiritul semit, josnic usurpator al poporului, până la atâta a degradat supranația morală întemeiată pe promisiunile mesiane. *Tie să se închine popoarele, — înaintea picioarelor tale să verse aurul lor, să slujească ție toate națiunile, tu însă, fiul lui Abraham, tu ești în totdeauna și pretutindenea scurgătorul grăsimii și măduvei altora, risipitorul mărgăritarelor de sudori ale altora, bucură-te de soarta ta și nu-ți bate capul cu națiunile sclave!*

„*Așa stă judaismul de trei mii de ani față de popoarele păgâne și mai încoace față de cele creștine.* Principiile sale morale, credința sa întunecată și superstițioasă duc necondiționat la împilare. Spoliațiunea formează caracterul felului judaic de îmbogățire, care totdeodată e și signatura sistemului ce domineză, așa că pe dreptul putem zice că sistemul economic liberal, care a creat socialismul, de trei mii de ani a fost depozitat în imoralitatea Jidovimii, și secolului XIX i-a revenit meritul, gloria că a adoptat ca morală economică, principiile judaice, cu respingerea creștinismului.

„Secolul XIX a devenit jidovesc în morala câștigării de bunuri; dupăce însă, morala creștină și nu cea judaică, a creat și susține până azi cultura creștină, cu invaziunea exagerată a elementului inimic, se otrăvește organismul și se prăbușește — precum se pulberizează stejarul, pe care vâscul într'atâta s'a împuternicit, că cea mai mare parte a sucurilor absorbite în coajă, nu mai alimentează crengile și frunzele stejarului, ci oaspetele intrus și parazit.

„*Cultura creștină nu se poate susține cu morală jidovească*, și morala jidovească să împuternicește pretutindeni, dar cu deosebire în sistemul economic, în consecință prin acest sistem economic jidovesc se va nimici cultura creștină apuseană. Pentru dovedirea afirmațiunii mele, de altcum foarte lămurite, chem în ajutor și autoritatea unui vestit pseudonim. Opera sa nici nu o pot recomanda în deajuns: titlul aceleia: „*JÜDISCHES ERWERBSLEBEN. SKIZZEN AUS DEM SOZIALEN LEBEN DER GEGENWART. Von Robert Waldhausen. PASSAU*, bei R. Abt. . . .

„Centrul tuturor străduințelor epocei moderne este problema socială. Țiitna și totdeodată rana deschisă a acestei probleme sociale este jidovescul sistem de speculație. Națiunile creștine au cu totului tot altă concepție despre muncă și câștig, decât Jidanii. Morala creștină consideră munca de o problemă fixată de Dumnezeu, pe care trebue să o rezolve nu numai spre binele propriu, ci și spre al societății. Convingerea creștină nu poate permite, ca interesul privat să se valideze nelimitat în detrimentul altora. Precum contactul personal aduce după sine folos reciproc, așa și circulația economică să fie spre folosul tuturor participanților. Un scriitor roman (*S. AMBROSIU*) astfel exprimă chiar frumos acest adevăr: „Precum schimbul de gândiri, de idei, e împreunat cu avantagiu reciproc, așa să fie atât unuia cât și celuilalt de folos, schimbul de bani și marfă". Pe când din contra, tot dânsul, astfel caracterizează concepția păgână și judaică: „Paguba altuia, Jidanul și Păgânul o privește de câștigul său". Și a ghicit-o; într'aceasta se ascunde siretlicul judeo-păgânesc, al câștigului de bunuri. Covârșitoarea parte a Jidanilor întotdeauna speculează la deficitul altora, ca să se îmbogățească. Evident că în tulbure acela lasă deasupra, care se îngrijește numai de sine și care nu-și face scrupul dintr'aceia că strivește pe deaproapele său. Tot astfel e clar că acela rămâne înapoi, care e cu considerațiune și la altul. Și acum să înțelegem, *de ce se îmbogățește Jidanul așa de repede.*

„Isvorul a toată moralitatea este conștiința. La popoarele creștine conștiința se formează după doctrina lui Isus Cristos. Emanciparea Jidanilor, a căror concepte despre muncă și câștigarea de bunuri s'au împotrivit diametral opus cu principiile popoarelor creștine, a sdruncinat și ruinat întreagă societatea creștină. Concepția și inconștientiozitatea judaică se înfig tot mai adânc în societate și falsifică conștiința morală generală. Sau trebue să renunțăm la susținătoarea culturei creștine, la conștiință și să devenim păgâni, sau la averea noastră și să ajungem cerșitori. *A emancipa pe Jidani în societatea creștină atâta înseamnă, cât a da aceeaș libertate imoralității ca și moralității, aceleași drepturi inconștiențiozității ca și conștiinței.*

Atât, spre clarificare principiară.

„Dacă din lumea principiilor păsim pe pământul unguresc (N. R.: și întocmai astfel zicem noi că: pământul românesc), toată mușcătura de pământ, tot orașul și satul... ni se deschide înaintea ochilor ca scena tristă a pustiirii și jafului jidovesc: bogăția noastră o împuțesc și sângerează vampirii cămătăriei.... Ungaria este Eldorada cămătăriei jidovești; drept, că peste tot pustiește acest cancer economic; dar *BUCOVINA, GALIȚIA* și *UNGARIA* deja proverbial *gem în pumnul Jidanilor*, și vor geme, până când puterea socialdemocraților nu va zdrobi această cultură apuseană sinucigașă, și nu va deschide iarăși drum conceptelor evangelice despre muncă și mizerie. Ori cât de alarmantă să se pară această afirmațiune: trebuie să declarăm, că socialismul va fi corectivul creștinismului judaizat.

„Cămătăria jidovească pustiește pe tot terenul și în toate stratele societății, pustiește în vânzările de vite și cereale, în împrumuturi, industrie, comerț, prin tot soiul de falimente, licitări și lichidări false și frauduloase, reclame mincinoase, concurență etc. etc.

„Așa e spiritul judaic de afaceri! Gura poporului deja a învățat a șopti, că pe comerciantul creștin lipsa și concurența, îl constrânge să aleagă între aceste două: sau recurge la practice jidovești, sau falimentează. Astfel *moralitatea de afaceri în continuu trage scurta* și se face de batjocură prin succesele realizate pe căi piezișe, de ingeniozitatea și inconștientiozitatea jidovească.

„Consecința egoismului moralei jidovești de afaceri este aceea perseverare diabolică prin care-'și distruge definitiv jertfele, dupăce i-a reușit să le prindă bine în cursă.

„Sistemul judaic de îmbogățire chiar fiind fără limită și neînfrânat, prin considerațiuni altruiste, calculează rece, așteaptă, perseve-

© BCU CLUJ

rează, dar îndată ce i-a sunat ceasul e fioros până la groază. Despre aceasta nu-i suficient a citi: aceasta trebue văzută; trebue observată zădarnica svârcolire, de ani, a ţăranului, care vrea să se desfacă de sub greutatea datoriei înmulţite artificial şi a cametei istovitoare, ce leagă sfârşitul prăpastiei, cu lanţuri de fier, de grumazul său. Trebue văzut calculul rece, pânditor, cu care Jidanul lăţueşte pe încetul, dar sigur, jertfele sale şi suge după aceea fără milă semn de compătimire, sângele omului distrus cu indiferentismul, cu care anatomul s'a obişnuit a diseca şi îmbucătăţi cadavrul. Consecinţa unei astfel de moralităţi comerciale va fi, *că banul şi proprietatea repede se aglomerează în mâinile lor*, sau dacă proprietatea eventual nu o ocupă, fiindcă rentează puţin, lasă ţăranul pe ea, şi-i cuprinde totul afară de viaţa desbrăcată; lor le lucră, pentru ei sângerează, e sclavul lor.

„Altă consecinţă a spiritului nelimitat egoistic jidovesc este, că peste tot *se dedică la astfel de afaceri, cari rentează mai mult neîntrebându-se, ce zice la aceasta morala.*

„Imoralitatea judaică de afaceri, de cele mai multe ori e păcătoasă şi infamă în însaşi marfa. Să ne gândim numai la *băncile*, *presa* şi *comerţul de fete*, jidovesc... toate sunt abcesul şi asasinul societăţii.

„Păcatul, seducerea, prostituţia, comerţul şi uciderea premeditată a sufletelor, toate acestea sunt produse din răsadinţa „moralei" de afaceri jidoveşti. Dacă copiii familiilor distinse se abat pe căi rele, ararеori ne înşelăm, dacă în căderea lor adulmecăm Jidan.

„Jidanul îi liferează calul, trăsura, ... câinii; el îi stimulează la desfrâu şi viaţă imorală; el e mijlocitorul şi „autorul". Sub pretextul recâştigării banului apoi îl atrage pe tânăr la *jocul de bursă* şi în câţiva ani e gata falimentul, averea a ajuns în mâna jidovească. Cine cunoaşte relaţiile sociale din *PARIS*, *VIENA*, *BUDAPESTA*, la tot pasul vede limpede această muncă îngrozitoare. La braţ cu aceste apucături de ispitire umblă prostituţia. Comerţul de fete, exclusiv, este în mâna Jidanilor şi se bucură de *organizare internaţională*. In astfel de afacere imorală nu putem căuta nici un strop de cinste; e la ordinea zilei, înşelăciunea, furtul, camăta, jaful în forme ne mai auzite; şi un astfel de spirit murdar, saturat cu astfel de pestilenţiale concepte morale conduce şi azi de nas publicul în presă... pe când aceasta închide ochii la toate, legalizează morala judaică şi sistematizează imoralitatea jidovească ce învenineză cultura creştină.

„Dar până acolo am ajuns, că Jidovimea cutează a declara „in luce culture christianae": că nu are conştiinţă morală.

„*Cinstea nu-i altceva decât capacitatea de plată*", aşa a definit „cinstea" în Viena un börzianer, citat ca martor în faţa Tribunalului; aşadar cinstea este atâta cât: ban, *acela are cinste care poate plăti*. „*Cine-mi ia banul, acela-mi ia cinstea*" a spus *ROTHSCHILD N.* — „*Cu morală nu putem face linii ferate*", zicea Jidovul advocat *NEUDA*, apărătorul baronului Ofenheim, în ruşinoasa pâră de cale ferată. Aşadar numai fără morală se pot face linii ferate..., ca Ofenheim, care numai cu înşelăciune şi jaf a făcut linie ferată *căci* cu morală, nici nu ar fi putut face linii ferate, aşa cum le-a făcut, cu câştig de atâtea milioane.

„Că Jidovimea nu are conştiinţă morală se învederează şi deacolo că de ajunge vreun Jidan undeva în şlamastică pentru ceva delict flagrant, toată Jidovimea grohăe şi pune în mişcare toate aparatele ca să-l scoată din noroiu. Presa, finanţa, „ştiinţa", „Alianţa Israelită", toţi aceşti factori onorabili, nobili, gâfâe de incordare ca să împiedece cursul dreptului şi al legii şi să muşamalizeze lovitura ameninţătoare, spre cinstea dreptăţii....*); Jidovimea dovedeşte prin aceasta că despre dreptate nici în privinţa accea n'are idee, în baza căreia vătămarea legii pretinde revendicare, iar fapta rea, pedeapsă. ....Când însă Jidovimea neagă necesitatea satisfacţiunii morale, totatunci se transformă în propagatoarea celei mai periculoase corupţii. In lupta alor două concepţii adeseori elementul mai rău ajunge în preponderanţă şi prin aceasta provoacă distrugerea popoarelor şi prăbuşirea de stat...

„...*Etica judaică nu cunoaşte dreptatea şi virtuţile morale; principiul său suprem este egoismul nelimitat; în consecinţă jefueşte, striveşte, şi secătueşte fără milă;* în materie *nu cunoaşte deosebire între bine şi rău: fiindu-i bun şi cinstit tot ce-i aduce ban*: atât falsificarea de poliţă şi jurământul fals, cât şi comerţul de pantaloni, hăinite sau fete, — după cum a îndrăsnita-o şi spune aceasta un agent Jidan, într'o pâră de samsar dela Lemberg: „ce treabă are On. Tribunal cu aceea că eu port comerţ de hemeiu sau de fete?" — şi graţie toleranţei creştine: pe acest Jidan nu l-au lăsat acolo numai decât! Morala judaică în cele din urmă nu cunoaşte sancţiune, n'are conştiinţa, că vătămarea legii trebuie pedepsită şi infracţiunea reparată.

„Intreb după toate acestea: ce să facă societatea creştină cu morala jidovească, a cărei principiu fundamental, obiect, sancţiune e adevărată tabula rasa? ce să facă cu aderenţii acestei morale cari în inegalitatea de luptă — căci doar' conştiinţa totdeauna stă în inegalitate de luptă în privinţa succeselor cu inconştiinţa — zic, în neegalitatea de luptă necondiţionat se urcă în grumazul cinstei, moralităţii şi a culturii creştine? Să-i primească? Dar merg mai departe: să-i emancipeze? La această întrebare nu răspund; omul, pe care nu farmecul frazelor, ci comparaţia principiilor îl cvalifică spre o judecată corectă, nu-i avizat la răspunsul meu.

„Experienţa amară pe mulţi i-a silit să mărturisească sincer, că au greşit când fără selecţionare au delăturat piedecile dinaintea Jidovimii şi au deschis teren acelui val, ce bombardează nemijlocit acuma, peste tot, concepţia creştină şi prin presa, pe care a pus mâna, îşi recrutează din creştinătatea coruptă credincioase, dar funebre, trupe subsidiare, spre nimicirea culturei creştine. Intre aceste mărturisiri nobile, loc distins ocupă declaraţia Dr.-ului *REICHENSPERGER P.*, ce a făcut-o în parlamentul prusian, la discuţia proectului legii şcolare din 25 Ian. *1892*: „Trebue să constat, că cel puţin întrucât eu văd, în capul opoziţiei (în cea mai vitală chestiune a culturei creştine), înaintează *presa* liberală *jidovească*. Această presă urgitează şcoala comună, respective *şcoala fără religiune*. Dar înzadar am urmărit, nicăiri n'am dat de aceea, că în această presă *barem odată să fi tipat contra şcoalelor comunale jidoveşti existente*. Doamne fereşte; aceste principii ce le propagă cu glas înalt, trebue aplicate numai la tinerimea creştină, mai bine zis, în contra tinerimei creştine. Numai dăunăzi au ţinut întrunire învăţătorii Jidani, şi cu

*) Cum au făcut-o şi în procesul omorului ritual dela Tiszaeszlár.

© BCU CLUJ

mare curaj şi interes s'au ridicat pelângă aceea, că şcoalele comunale jidoveşti trebue nu numai susţinute, ci şi înmulţite. Gândesc că în toiul acestor fapte fac bine, dacă adresez Jidovilor un binevoitor protest. Partidul liberal jidănesc să cumpănească bine, că *firul răbdării poporului creştin deja şi până acuma e foarte încordat, şi că uşor se poate rupe*, şi că atunci pot urma evenimente, pe cari nu voesc a le zugrăvi. *Fata viam invenient*, dacă respectivii rămân şi pe mai departe pe acel povârniş pe care au înaintat până aci. Când presa jidovească a dorit să suprime orice interes catolic în lupta culturală, am avut ocaziune să-i atrag atenţia, că eu am fost acela, care conform mărturisirii parlamentului *am suspendat şi zădărnicit rezoluţiunea*, deja gata, a partidelor de atunci, în baza căreia au hotărît să sisteze dreptul de egalitate politică şi civilă a Jidanilor. Mulţumita pentru aceasta de multeori am gustat-o deja. Azi nu ne temem de expectoraţiile presei jidoveşti, numai aceea o repet şi precaut repet: *să fie atenţi, ca să nu se încurce*".

„Că şi-au greşit calculele o dovedeşte foarte bine socialismul. Socialismul este propriamînte chestiunea jidovească; judaizarea spiritului de câştig, de comerţ, de afaceri şi teoria judaică de spoliaţiune şi jaf a introdus socialismul în viaţă ca o splendidă reacţiune. Bebel, Liebknecht şi ceialalţi râd antisemitismul, zicând, că nu numai Jidanii sunt Jidani, ci şi creştinii sunt Jidani, când se închină sistemului economic modern. Ar avea dreptate Bebel-iştii, dacă antisemitismul ar lua la ţintă rassa sau religiunea jidovească, dar aceasta nu o face; antisemitismul numai atunci e îndreptăţit dacă urmăreşte sistemul jidovesc de îmbogăţire, va să zică morala judaică. Şi în aceasta privinţă, natural, antisemitismul veritabil se îndreaptă nu în contra rassei jidoveşti, ci în contra acelei speţe imorale, care — nască-se, fie din sânge jidovesc, fie creştinesc — se închină sistemului judaic de a câştiga banul, prin jaf. *Şi acest antisemitism îl proclamă morala creştină, societatea creştină — orice instituţie creştină, întreg creştinismul, dacă nu vrea să-şi fie sinucigaş.*

„Ştim că cercurile culte creştine, din cari ar trebui să iasă reforma, au devenit jertfa corupţiei jidoveşti, şi că dela legiferare şi guvern nu putem aştepta nimic pe acest teren. Ordinea socială creştină deja a dispărut. De fapt nimic nu observăm din ordinea socială creştină, ci spirtiul judaic stăpâneşte toată viaţa publică şi cercurile culte, afară de vreo câteva onorabile, dar cu atât mai provocătoare excepţiuni. Nu ar exista chestia jidovească, dacă creştinătatea cultă nu şi-ar fi renegat principiile şi pe sine însaşi. Până ce Jidanii apără şi pe cei mai abominabili criminali de-ai lor şi le împodobesc păcatele lor grozave, până atunci deputaţii şi bărbaţii de stat creştini nu se epuizează de atacurile la adresa creştinismului şi'n urma acestei îmbecilităţi într'atâta se degradează, că se fac potriviţi nobilului rol de a fi înhămaţi de catâri şi măgari la trăsura Jidovilor, pentru transportarea banului creştin furat.

Dar conştiinţa de sine şi simţul firesc al popoarelor nu se poate falsifica aşa uşor ca judecata superficială a inteligenţei decedate, desbrăcate de credinţă şi crescute pe măsladul presei jidoveşti, şi chiar pentru aceea nedreptatea săvârşită asupra popoarelor provoacă reacţiune, care restabileşte echilibrul şi recâştigă iarăşi dreptate creştinismului apăsat şi batjocorit.

„Să nu ne consideră nimenea răsvrătitori, nici profeţi socialişti; după cum am amintit, acelea sunt fapte incontestabile. Dar două lucruri, foarte mult trebue să le evidenţiez şi pe acestea bine trebue să le cumpănească ori ce sociolog, ori ce păstor sufletesc, ori ce om, care poartă la suflet binele poporului:

„*Unul este*, că actualmente sistemul economic nu-i creştin, că repartizarea banului nu-i justă şi după dreptate, că mare parte a capitalului nu-i în mâna posesorului legitim;

„*celalalt este*, să nu aşeze nimenea biserica şi morala bisericii creştine de strajă, de jandarm lângă cassele werthaimiene îmbogăţite prin nelegiuita şi judaica câştigare de bani.

„Vrea sistemul economic judaizat dela noi să vestim evanghelia şi decalogul? Vrea să legăm de sufletul oamenilor să nu fure? Dacă aceasta o vrea dela noi, atunci lui îi izicem mai întâiu: *Nu fura*; pentrucă atâta nimenea nu a furat, delapidat şi jefuit, cât sistemul economic modern, judaic, liberal.

„Trageţi domnii mei consecinţele din aceasta! Cum vom judeca moralitatea acelor bieţi muncitori, cari fiind datori să lucreze pentru plată mizerabilă, „fură", adecă după obişnuita terminologie de până acum, zicem că „fură"? Cum vom judeca procedura acelor oameni, cari duc vreo câţiva saci cu grâu sau orz depe podul lipitoarei jidoveşti a satului? Morala creştină natural că în aceasta parte va fi întotdeauna rezervată, pentru că în validitarea dreptăţii s'ar dejuca şi patima poporului ruinat şi secătuit; dar în cele din urmă morala creştină nu-i oarbă, ca să nu vază ce-i strălucitor ca soarele, şi nu-i aşa fără de suflet, încât mulţimei exploatate să-i predice numai despre răbdare şi despre marea valoare a sărăciei. Această sărăcie ce-o aduc hoţii şi tâlharii asupra omului, Sf. scriptură nicăiri nu o laudă; pentru că nu laudă sărăcia amărâtului jefuit, ce a căzut în mâna hoţilor, călătorind din Ierusalim la Ierihon, ci, da, laudă aceea sărăcie ce a recomandat-o Isus tânărului: Du-te şi vinde tot ce ai şi-apoi vino şi mă urmează. Aceasta nu e aceea sărăcie ce ne-o încarcă liberalismul jidovesc asupra noastră.

Această poziţie o ocupă morala creştină faţă de societatea modernă jidovească. Contradicţiile nu pot fi mai pronunţate şi duşmănia ce porneşte pe acestea încă va fi „pro aris et focis". N'avem altă scăpare, decât de a reaşeza sistemul economic pe bazele principiilor creştine; spre aceasta însă e necesar, ca cercurile culte să nu se întoarcă de către creştinism. Să ne ridicăm odată pe înălţimea revizuirii istorice, de unde vom vedea clar că cu astfel de apostazie dela creştinism, cu astfel de sclăvie condamnabilă, societatea europeană nu se poate menţine faţă de viaţa şi principiile judeo-păgâne. Dacă cercurile culte sunt aşa de miope, încât nu scutură depe sine acel jug jidovesc, pe care şi ele-l condamnă între patru ochi, dacă sunt aşa de fără caracter, încât schimbă creştinismul cu liberalismul judaic: atunci de fapt ne coborâm mai jos pe covârnişul decadenţei şi sau social-democraţii vor strivi această societate lasă, sau va apare încetul cu încetul o generaţie creştină viguroasă, care trezindu-se la conştiinţa ruşinei părinteşti, cu energie eroică şi jertfe ce nu pot lipsi, va câştiga valabilitate dreptăţii creştine.

A. O. MĂRCUŞIU
— Năsăud. —

*

Notă. Articolul de mai sus a fost scris încă prin anul 1893, de genialul Episcop rom. cat. Prohászka Ottokár (†), din Székesfehérvár — Ungaria, şi publicat mai nou, în vol. XXII al operelor sale, întitulat „Iránytü", pag. 1—13.

© BCU CLUJ

Anarchia se propagă de sus

Directorul Ministerial al Ardealului, Domnul Dr. Valer Moldovan şi adunarea cuzistă din Iendul Maramureşului

In 25 Ianuarie curent era să fie o adunare cuzistă la Iend. Pregătirile ce se făceau în jurul acestei adunări aveau, de sigur, oarec-care însemnătate, dat fiind că vestea i-a mers până în cabinetul Domnului Director Ministerial, care în râvna sa patriotică, repede s'a sesizat şi a expediat ordin sever autorităţilor judeţene de a nu admite, la nici un caz, adunarea cuzistă.

Subsemnatul, fiind delegat din partea organizaţiei noastre clujene a L. A. N. C. spre a propovădui rostul şi năzuinţele noastre de program, am purces la drum.

Spre a ajunge la ţintă, am făcut sforţări, de cari — îmi place să cred — numai noi Cuziştii suntem capabili. Dar asta nu impoartă.

Impoartă însă altceva, şi anume: Năzuinţele noastre politice, pornite în cadrul legilor în vigoare, sunt călcate în picioare de către exponentul celei mai înalte instituţiuni de des centralizare democratică, de către Dl. Dr. Valer Moldovan.

Mai trebue amintit?... că în urma înaltului ordin jandarmii concentraţi în Ieud şi jur şi-a făcut pe deplin datoria? Pe ziua destinată, răii aceştia de cuzişti, năvălitori spre Iend, au fost reţinuţi cu succes dela distanţă, şi nu s'au putut apropia să contamineze comuna aceasta pacinică. O singură excepţie: subsemnatul. In urma greutăţilor de drum şi călătorie, am ajuns într'un timp, când nimenea nu-şi mai închipuia că soseşte încă cineva la Iend. Duminecă, înainte de zorii zilei, între 4 şi 5, am intrat în casa ospitalieră a prietenului nostru de aici. — Surprindere generală.

La 8 oare jandarmii ne calcă casa. Mi-se ia interogatoriul: cum am putut veni, ce caut, cine sunt? terminându-se cu aceea, că adunarea nu s'a admis din cauza ultra-democratului ordin din Cluj, şi că subsemnatul „*în numele legii*“ sunt declarat de arestat la domiciliul, unde mă aflam.

Am protestat înzadar. Nici la biserică nu m'au lăsat. In situaţia, ce mi s'a creat „în numele legii“, neavând altceva de făcut, m'am învoit să fiu transportat la 17 Km. de Iend, spre a interveni la primpretorul de plasă din Dragomireşti. S'a reuşit astfel să fiu îndepărtat din comuna cu pricina, şi după aceea, comună de comună să fiu excortat de jandarmii, ce mi se ţineau în urmă până m'au scos din judeţ. Frumoasă democraţie, Domnule Minsitru al Ardealului! Noi ne cunoaştem de mult. La Târgul dela Găina, când nu eraţi încă ministru, aţi sfinţit steaguri de voinici, iar la Câmpeni aţi învitat pe ţărani să dea în cuzişti cu pietri: lucruri de bună seamă au contribuit şi ele la ridicarea D-Voastră în demnitate ministerială.

Dar să lăsăm gluma şi să dovedim că măzdrăvăniile acestea nu duc la bine. Ele duc de-a-dreptul la anarhie.

Liga Apărării N. C. departe de-a fi extremistă, e singura organiaţie politică, care pe cale legală şi în mod natural, poate să unească pe Românii divizaţi în partide şi să-i ridice din halul şi desnădejdea în care i-au târât certurile între ele, precum şi jafurile celor ce-au ajuns la putere.

Că noi, Cuziştii, agităm populaţia pacinică şi că sămănăm ura de rassă, periclitând pacea dintre creştini şi Evrei, toate acestea sunt minciuni, pentru naivii fără de judecată.

Românii nu-i iubesc pe Evrei, dar care popor îi iubeşte, când aceştia trăiesc ca paraziţii, şi sleiesc prin specula lor toată puterea de viaţă a popoarelor printre cari se aşează.

Antisemitismul îl propagă Evreii. Natural ca popoarele sănătoase să se apere şi să reacţioneze cu succes. Antisemitismul creşte şi se desvoltă în proporţia cum creşte pericolul. Azi ni se dă ocazie de antisemitism ce ia proporţiile cuvenite alături de noi, în: Germania, Italia, Ungaria, Polonia, Anglia, şi chiar şi în Palestina.

Nu e trebuinţă de-a agita spiritele. *Ura celor năpăstuiţi există* şi se îndreaptă în contra tuturor paraziţilor, fie Jidovi sau Jidoviţi, cari întovărăşiţi în partide s'ajută reciproc la spolierea cetăţeanului, ajuns la marginea răbdării.

Unde mizeria şi foamea e mai mare, acolo nedreptăţile devin insuportabile, şi revolta generală abia se mai poate stăpâni. Cuziştii sunt de vină? Ei nu-s nici Jidovi şi nu-s nici Jidoviţi! Ei n'au guvernat, ca prin nelegiuirile şi sărăcia adusă pe ţară să agite spiritele. Maramureşul, ca şi alte ţinuturi năpăstuite de specula şi jaful de cămătari, e plin de revoltă! L. A. N. C. reprezentată prin nume şi prin tovarăşii noştri de luptă, nu pentru agitaţii a purces spre Iend. Agitaţiile le-au făcut alţii. Noi am fi sămănat sămânţă nouă, sămânţa nădejdii de bine fără nădejdi noi, nu există echilibru, nu mai există pace.

D-Voastră, Domnule Ministru al Ardealului, aţi zădărnicit această intervenţie a noastră în Maramureş la Iend. V'aţi temut de cuvântul nostru că agită? Aţi făcut rău. Nu cuvintele noastre. Faptele D-Voastră sunt acelea, cari în totdeauna au agitat şi urmează şi azi să agite spiritele. Aţi călcat legea, Dle Ministru, dând ordinul de nerespectare ale legii instanţelor din Maramureş. Şi au înţeles cu toţii... răul ce D-Voastre, ca Ministru, nu-l puteţi înţelege: Cine seamănă vânt, va secera furtună.

NICOLAE POPA

— Cluj. —

L. A. N. C. Jud. Câmpulung (Bucovina)

Dl. înv. *Gr. Berciu*, a organizat în cursul lunelor Noemvrie—Decemvrie—Ianuarie, comunele: Doroteia, Negrileni, Ostar, Slătioara, Păltinoasa, Gemene şi Valea Boului.

Iar întrumiri a ţinut în comunele: Frumosu şi Vatra Moldoviţei. — Membrii noui au depus jurământul şi au primit carnete de identitate. S'au făcut mişcări şi la gazeta „Chemarea“.

Români!

Dacă voiţi să vă luminaţi asupra primejdiei franc-masonice, citiţi

„Buletinul „ANTI-JUDEO-MASONIC“

Organ al institutului de cercetări judeo-masonice.

Str. CAROL Nr. 9.
BUCUREŞTI.

© BCU CLUJ

Socor, şi Garda de Fier

Suntem deja după atentatul elevului de cl. VI liceală *Dumitrescu*, contra ilustrului director al şi mai ilustrului ziar din Sărindar: *„Adevărul"*.

Un atentat la viaţa unui om, mai ales la noi, la Români, popor îndeobşte cunoscut ca bun la inimă şi milos, totdeauna a surprins neplăcut, şi a revoltat contra faptului, întreaga opinie românească.

Regretele şi simpatiile Românilor, pentru un om care a scăpat cu viaţa, — chiar şi fiind acesta Evreu — sunt naturale.

In urmarea cazului de faţă însă, chiar pentrucă Dl. Socor este Evreu, înverşunarea cu care se lucră e mare, şi măsurile ce se iau sunt nedrepte.

Românii totdeauna au fost nedreptăţiţi şi lucrul acesta este atât de adevărat că toată lumea îl ştie. Se revoltă sufletul românesc de nedreptatea ce i se face lui, în ţară.

Sub ochii noştri vin năvală, ne năvălesc străinii. Străini de rasă şi străini la chip şi la asemănare, ei vin şi ne ocupă ţara. Scaunele Marilor Voivozi de odinioară: Maramureşul lui Dragoş-Vodă, Suceava şi Putna lui Ştefan cel Mare, azi gem, Iaşii s'au înstrăinat şi Bucureştii le urmează.

Acesta-i adevărul. Şi adevărul acesta e atât de trist, că amintindu-l numai *rişti* să devii „agitator ordinar", „agitator criminal" al „maselor inculte" şi, vai, periclitezi atunci să se deştepte robul şi să rupă această pacinică convenţiune cu străinii, veniţi să-i înstrăineze avutul, să-i altereze şi alcoolizeze fizicul şi să-i otrăvească sufletul.

Revenind însă la *Socor*, risc, ca 'n legătură cu otrava sufletească a presei jidoveşti, fiind D-sa director al ziarelor de această nuanţă *„Adevărul"* şi *„Dimineaţa"*, risc, zic, să devin şi eu „agitator odios", cu toate consecinţele, aducând la cunoştinţa cetitorilor, următoarele:

Lectura „floarea literaturilor străine", editată, spre fericirea şi cultivarea sufletului cetitorilor români, săptămânal, şi îngrijită de acelaş spirit iudaic al Adevărului, în Nr. 280 *„MOARTEA MINCIUNII"*, roman, al cărui titlu vrea să însemne *biruinţă asupra bisericii creştine*, la pag. 13, găsim următoarele fraze:

„Ce tot vorbeşti de Dreptatea Dumnezeiască şi de mângăierea bisericii? Blestemat fie bunul şi atotputernicul vostru D-zeu, blestemată biserica voastră, care propovăduieşte minciuna".

La pag. 14:

„Mă numesc prof. Acerbus, şi în calitatea mea de rege al lumii criminale... chirurgul omenirii cuţitul meu stârpeşte imediat abcesul. Pe mine o să mă binecuvinteze lumea, căci nu D-zeu, ci eu sunt acel care împiedec răul să nu se îngrămădească până la cer".

La pag. 18:

„Pivniţa principală a „Centrului Religios" e înţesată cu 1000 kg. de ecrasită.... Centrul relogios a ajuns la sfârşitul uneltirilor sale... Măsura infamiilor lui s'a umplut. Să moară... O flacără orbitoare... bubuitura sguduitoare... crăpături adânci în zidurile Centrului Criminal, care se prăbuşi cu un sgomot infernal" etc.

La pag. 31, în al doilea roman din aceeaş „floare a literaturii străine", tot spre întărirea sufletească a cititorului:

„... blestemat să fie El, şi toată opera cârpăciască a creaţiunii lui, să fie blestemată..."

Iată, iubiţilor cetitori, ce otravă strecoară printre aşa-zisele flori de literatură străină, în sufletele plăpânde ale cetitorilor Români, ce-ar avea pretenţia să fie crescuţi în morala creştină, în iubirea de-aproapelui şi în preamărirea lui Dumnezeu.

ŞI CINE E PROPOVĂDUITORUL ŞI CINE SUNT RĂSPUNZĂTORI PENTRU ACEASTA?

E Socor, cu ceilalţi Jidovi ai săi, editori şi redactori ai ziarelor „Adevărul" şi „Dimineaţa". In al doilea rând sunt vinovaţi şi înaintea oamenilor şi înaintea lui D-zeu, jidoviţii, adecă Românii ce s'au întovărăşit cu Jidovii; ei sunt prietenii lor, sunt lacomi, ca şi ei, şi-şi vând pe bani cu serviciile, şi cinstea, şi neamul şi chiar şi pe D-zeu.

In stabilimentele Adevărului şi sub egida personală a D-lui Socor, se face apologia crimei, a criminalului ce 'nfruntă pe D-zeu şi-şi asumă binecuvântarea lumii.

Biserica noastră propovăduieşte minciuna? Nu! Ea propovăduieşte adevărul, modestia şi dreptatea: „Iubeşte pe deaproapele tău ca pe tine însuţi".

Dar ţara noastră nu este stat creştin, ea aparţine altor moravuri decât acelea creştine, noi avem constituţie modernă; la noi se poate scrie orice şi la adresa oamenilor mari şi chiar şi la adresa lui Dumnezeu.

Avem constituţie modernă, şi guvern constituţional; şi avem democraţie. Că 'n mijlocul partidelor democratice, ţara se jidoveşte şi Românii pier, numai „nebunii" îşi bat capul.

Aşa se 'nţelege goana sălbatică deslănţuită de autorităţi contra *Gărzii de Fier*, şi *Arhanghelul Mihail*, precum şi patima scuipată de Sărindar, contra L. A. N. C.

Doar, avem constituţie modernă, adusă cu consimţământul prelaţilor tuturor bisericilor creştine. Nu văd pe nimeni să protesteze, nu se revoltă nimeni. Nu se revoltă nimeni contra înstrăinării acestor meleaguri, nu se revoltă contra anarhizării acestei ţări de către Socor şi a uneltelor lor; pe acesta îl încredinţează de dragostea lor eternă, dar se revoltă contra revoltatului.

Şi aici mai ales... centrul bisericesc se adevereşte, par'că, să devină „centrul criminal".

N. POPA
— Cluj. —

L. A. N. C. Jud. Câmpulung (Bucovina)

In consiliul L. A. N. C. jud. întrunit în Noemvrie 1930 în oraşul Vama, s'a hotărît:

1. Intensificarea propagandei (L. A. N. C.) prin gazeta „Chemarea" de sub cond. Dlui *Dr. Haralamb Vasiliu*.

Dl. învăţător *Grigore Berciu*, secretarul org. jud., şi-a luat însărcinarea cu administraţia şi Redacţia acestei gazete pentru jud. Câmpulung, încă în luna Octomvrie 1930.

Propaganda se va mai face prin manifeste, circulare şi întruniri pe centre.

2. Organizarea L. A. N. C. în comunele unde încă nu există, precum şi reorganizarea cadrelor vechi.

3. Se va întocmi un *Memoriu* asupra cametelor, datoriilor, precum şi a altor rele şi neajunsuri din judeţ. Acest Memoriu se va înainta de o delegaţie de munteni M. S. Regelui.

*

Organizaţia din comuna Doroteia, îşi va sfinţi în curând steagul. La această înălţătoare sărbare, vor participa organizaţiile din împrejurime şi delegaţi din judeţ.

© BCU CLUJ

Pentru luminarea opiniei publice

Ziarul „Universul" din 4 Ianuarie 1931 conține pe 9 coloane o lungă serie de felurite cazuri, grupate în subtitluri, în cari întâlnim variate și interesante fapte în coliziune cu morala publică ori cu dreptul penal. Articolul întitulat: *„Anul 1930 judiciar"* este semnat de dl. Ion I. Nedelescu; și, dacă pentru penalist și gânditorul politic prezintă multă materie interesantă, pentru noi antisemiții oferă dovezi luminoase despre proporția în care Jidanii devin clienții codului penal în materiile în cari din vremuri străvechi au devenit profesioniști și maeștri, și anume: în *„escrocherie"*, *„contrabande"* și *„falimente"*.

Toate aceste subtitluri sunt luate din articolul mai sus citat. Din ceea ce reproducem aici, cititorul va stabili rolul covârșitor, ca număr și influență, al Jidanilor în delictele menționate și va conchide cum acest neam parazitar și dușmănos transformă viața noastră economică într'un câmp vast de hoție sub rafinate forme.

Am subliniat numele ce sunt incontestabil jidovești, rămânând mulți Jidani ascunși sub nume ce și-au însușit spre a înșela pe Nejidani. Fie-care va putea stabili proporția numerică a deliquenților din neamul lui Iuda.

Citește cu atenție, iubite cititor:

„ESCROCHERIILE.

„S'au prăsit într'atâta, au luat atâtea forme și proporții, iscusințe și perfecțiuni și s'au întins în atâtea domenii, direcții și cercuri.... Incât au dobândit dreptul la un capitol special.

Mai cu seamă că prin însușirile de mai sus au reușit să plaseze țara — și sub acest raport — alături de cele mai înaintate civilizații ale Occidentului.

Urmăriți vă rog....

Ca într'un caleidoscop minunat, privind peste paginile cronicii judiciare, veți fi uceriți de varietatea, ingeniositatea și picantul escrocheriilor ce au furat și reținut obștea.

Spicuiesc:

Negustorul Herșcovici S., spre a înlătura falimentul, plătește pe creditori cu polițe false ale nevestei, apoi dispare, abandonând enorm pasiv; altul — tot *Herșcovici*, dar *Avram*, — după ce înșeală naivitatea „pro Zion" a consângerilor localnici și adună fonduri pentru Palestina, se duce în țara lui Moise și escrochează și acolo, cu alte sume, pe frații săi, în numele propagandei zioniste în România; iar ultimul *Herșcovici.... Leon Scheizer*, dându-se drept controlor la U. C. B., reușește să adune câteva zeci de mii de lei dela abonați spre a le schimba contoarele.....

Urmează apoi pirații milei și filantropiei publice: *Filip Alexander*, P. Zaharia și O. Petrescu, înșală publicul cu liste de ajutoare pentru studenții șomeri; Titus Barabas, adună fonduri pentru foaia universitară inexistentă „Murmurul națiunei"; *Naftuli Heller* și *Simon Blumenfeld* inaugurează sistemul listelor de subscripție și apelului către pungile oamenilor de bine, răspândite în Capitală prin apași diverși asociați la parte; Dimitrie Dobrescu, fiindcă le-a urmat exemplul, cu „subscripții pentru suferinzi" încasează 2 ani închisoare; iar *Tanc Silberștein* așteaptă la Văcărești judecata fiindcă își înmormântase toate neamurile trecute și viitoare, cu bani adunați din pomană escrocată pe uliță.

Și acum escrocii negoțului: Teodor Thoma, prospector petrolifer, înșelă clientela cu comenzi imposibile; *H. L. Korn* și *C. Jaeger* operau în depozitele clienților; *Haim Coloman*, se da drept tapetier, primea material și bani, și lăsa pe clienți să adăste pe sfântul așteaptă; *Rubin Moșcovici*, ceasornicarul de sub Athénée Palace, își însușește bijuterii de un milion adunate în depozit pentru „excelentă plasare"; Lloydul Român adună garanțiile personalului și se disolvă la Văcărești, spre a fi reprodus ceva mai târziu de soții Traian și Ana Rădulescu, sub emblema „Boiangeriei Moderne"; ior tovărășia *Peretz și Brill* din str. Smârdan, se desface în paguba de milioane, a unor firme engleze ce-i încredințase considerabile stocuri de mărfuri.

. . . . . .

Omiteam însă pe profesioniștii căsătoriilor: *dentistul Kalik Miron*, i-a mâncat zestrea d-rei Zilly Soos în contul căsătoriei, dar după logodnă, o abandonă fără explicații; tânărul N. Grădișteanu operă în acelaș mod, dar nu merse nici la logodnă, fiindcă reusi să ia dota înainte chiar de a schimba inelele, grație unor diplome de înaltă intelectualitate, firește contrafăcute; d-ra *Rașela Sin Bercu*, cucerește — în idiș, ungurește și nemțește, — pe frumosul naiv, d. *Șmac Șmac* din Sighetul Marmației, îl ia de bărbat more judaico; îl duce la tribunal să semneze declarația de nuntă, dar îi pune sub nas în realitate un act de dotă prin care miopul domn de două ori Șmac, recunoaște că a primit dela aleasa inimii lui un milon lei. Apoi Rașela rupe căsătoria și.... cere banii înapoi!

. . . . . .

CONTRABANDELE.

Au ocupat și ele loc însemnat în atenția opiniei publice.

Este adevărat însă că nu atât prin importanța afacerilor, cât prin tapajul exagerat făcut în legătură cu contrabandele mărunte.

Bizareria e acută.

Contrabandele vaste, de o cutezanță sfidătoare, făptuită de așii acestui gen de piraterie — în paguba fiscului și a comerțului — contrabandele de calibrul celei comisă de tovarășii *Ghinsberg* și *Laub*, au fost sustrase rigorilor, s'au eternizat în cercetări elastice de birocrație fără rezistențe, s'au topit în mușamale, pe când cele neînsemnate, numai ele, s'au încheiat prin întemnițarea făptașilor sau prin severa lor amendare.

Exemplu: *Nadler Naftuli*, *Max Juster*, *M. Davidescu*, *Jean Aronovici* și *Sabina Aftalion*, pentru că au trecurat la vamă un stoculeț de mătăsuri, s'au ales cu amendă de un milion lei și cu riscul osândei cuprins în ordonanța de urmărire (*Ghinsberg* și *Laub* însă, își văd mai departe de afaceri, menajați de orice neplăceri); *Manasse Grumberg*, *Ilie Horowitz* și M. Sutzu au înfundat pușcăria într'o lungă prevenție, iar azi sunt judecați la tribunalul corecțional pentru altă contrabandă meschină (dar comparșii *Antonier* et Comp., prinși asupra faptului, nici n'au ajuns măcar la parchet); *Hermann Weissmann*, a fost condamnat la închisoare, fiindcă a introdus câteva țigarete bulgărești în țară, iar *Ludvig Schwartz Feibiș Benjamin* și *Jaques Safir* și-adastă sentința, fiindcă au importat ilicit câteva rânduri de cravate de mătase — totuși marii șnapani ai contrabandei habar n'au că există o lege a vămilor și un regim de penalitate pentru infractorii ei[1]).

[1]) Printre marii șnapani ai contrabandei, reamintim cititorilor noștri din acelaș număr al ziarului *„Universul"*, pe Jidanii *Bercovici Bela*, *Danzinger*

© BCU CLUJ

Să sperăm că cel puţin în 1931 se va unifica regimul judiciar în această materie, fie prin statornicirea unor rigori egale pentru toţi, fie prin revărsarea harului mușamalei asupra tuturor....

CONCORDATE, FALIMENTE, BANCRUTE.

Experienţa legii Iunian asupra concordatului preventiv, continuă.

Rezultatele sunt aceleaşi, bine cunoscute şi din timp denunţate de noi în campania ce am dus-o contra acestei legiuiri de sfărâmarea creditului ţării.

Tot mai numeroase firme se grăbesc să depună registrele la tribunalele comerciale spre a cere concordate de ruină pentru creditorii respectivi.

Flagelul se întinde în toate ramurile negoţului.

Şi discreditul ia astfel proporţii generale.

Iată câteva cazuri: fabrica de săpun şi lumânări Toma C. Zamfirescu: banca Română de finanţare; exploataţia de păduri C. Pisău; bumbăcăria G. Ionescu; ceasornicăria *Ad. Roller* (activ 40 mil., pasiv 52 mil.); tipografia I. Ionescu; banca *Packer şi Becker*; import-export *I. Wexler* (activ 23 mil., pasiv 26 mil.); fabrica Ciorapi „Ideal" confecţii de *dame Auer* (activ 15 mil., pasiv 23 mil.!); pielăria C. Alexandrescu; accesorii de automobile *Weitz* şi *Kraft* (activ 4 mil. şi jum., pasiv 5 mil. şi jum.); sobe *Schoenfeld*; Auto-Import (activ 24 mil., pasiv 32 mil.!); pielăria *Micu Spinner* (activ 10 mil., pasiv 13 mil.); Armătura soc. Transilvania (activ 11 mil., pasiv 23 mil.!); petrolist *Charles Rosenfeld* (activ 11 mil. 800 mii, pasiv 16 mil.!); *Pişcu Lewy* ş. n. c. manufactură; farmacia *Bruss*, d. Ilie Bărdeanu; sticlăria Eft. Istrati; transporturi Ivry, d. *Steinhardt*; restaurant, cinema, hotel Marna, d. N. Tănăsescu; la „Balon", d. A. Georgescu ş. a.

Concordatul preventiv este una din creaţiunile legislative cele mai dăunătoare pentru creditul ţării şi suspendarea ei, până la întocmirea unei legiuiri de serioasă ocrotire a negoţului, se impune ca o aprigă nevoe a anului în care am intrat.

. . . . . .

E uşor de controlat că cele mai multe intreprinderi falite, au trecut prin purgatoriul concordatului.

Falimentele însemnează însă nu numai ruina precugetată a creditorilor, ci adesea şi înşelarea lor.

Tribunalele corecţionale au tratat de aceea cu firească severitate mai toate bancrutele ce li s'au înfăţişat.

De aceea, e şi o satisfacţie pentru opinia publică, dar şi o exemplară — deci prin ea însăşi utilă societăţii — represiune, osândirea infractorilor la legile comerţului.

Amintim între alţii pe: *fraţii Kalmanovici*, comercianţi de saci (pasiv 12 milioane lei, activ zero!) osândiţi la câte 2 ani închisoare; *Ig. Oberst* şi *Adolf Ieşanu*, câte un an; *Osias Oberst*, 2 ani; *Paul Schwartz, zis Negrescu*, 3 ani; *I. Bălănescu-Luther*, 18 luni; *tatăl şi fiul Millis, Samuel şi Karol*, câte 2 ani; *Z. Nistor*, un an; *Raul Bendel*, un an şi *Leon Pascu* 15 mii lei amendă; *H. I. Lewy*, 2 ani; *A. D. Kalantzis*, 2 ani; *Jean Leovenschon, zis Belgianul* 2 ani, etc....

Iar dintre cei supuşi judecăţii tribunalului corecţional, ca bancrutari frauduloşi, amintim pe: manufacturistul *Avram Todel;* drogistul Apostol Cionga; negustorul de galanterie *Issy Bially; Sol. Edelstein* şi *M. Bercovici*, componenţii soc. Luceafărul; bancherul Al. Georgescu; *Jaques Mendelsohn & Vaiss*, patronii firmei „Astra"; *Solomon Herzan:* croitorul *Aron Moise Kohn: Rebeca Rosenfeld şi fiul ei Michel; I. Segall Câmpineanu*, ş. a."

. . . . . .

Iată, domnule cititor, rassa care vrea să conducă lumea! Iată trăsurile caracteristice în timpul de azi ale bandei de tâlhari, cari mâine vor opera, ca în Rusia, şi la noi, dacă nu ne unim cu toţii în organizaţia L. A. N. C.

„Infrăţirea Românească".

Ludovic, Weiss Ludovic, Fisch Al., cari au făcut timp de 2 ani contrabande cu vagoane de spirt, mituind şi pe funcţionarii români dela staţia de frontieră Valea lui Mihai. Astăzi sunt cu toţii deferiţi justiţiei.

Iată Jidane Fildermann, dela U. E. R., cum îţi colaborează consângenii la viaţa economică din România întregită şi cum înţeleg respectul ţării, ce-i ocroteşte şi îi îmbogăţeşte!

D-ra Louise Weiss, misionara Ligii Naţiunilor

Cu toată criza economică, şi desorientarea politică, România este totuşi cercetată de înaltele personalităţi şi campioni ai păcii, pensionari ai Ligii Naţiunilor.

Vizitele umanitariştilor se înmulţesc în vreme ce situaţia economică a ţării, merge din ce în ce mai rău. Dacă ar fi vorba de un adevărat *îndreptar* şi *sprijin*, toţi aceşti misionari ai păcii şi ai umanitarismului, trecuţi de hotarele ţării — a doua zi după un banchet prezidenţial — nu ne-ar defăima ţara şi neamul, prezentându-ne lumii ca pe un popor barbar.

Păcătuim prin prea multă ospitalitate, prin prea multă bunătate şi toleranţă. Poporul de jos, este bun şi ospitalier *din firea lui*; conducătorii săi, sunt buni şi ospitalieri, *din laşitate şi inconştienţă*. Ambele, — calitatea şi defectul — au fost speculate cu prisosinţă de binevoitorii noştri umanitarişti internaţionali.

De curând, un mare ziar din Capitală, anunţa în coloanele sale, sosirea în Bucureşti a D-rei *Louise Weiss*, directoara revistei *„L'Europe Nouvelle"*, şi care după mai multe vizite de curtoazie pela diferite redacţii a avut o consfătuire la Ministerul Instrucţiunii, cu d. Ministru Costăchescu şi d. C. Kiriţescu, directorul general al învăţământului secundar.

Care să fie oare rostul acestor sbuciumări ale D-rei de mai sus, campioana păcii şi a Ligii Naţiunilor?! Dar, consfătuirea dela Ministerul Instrucţiunii, dintre înaltele autorităţi şcolare şi directoarea Louise Weiss?!

Nimic extraordinar, fiindcă nota ziarului scrie:

— „Scopul acestei consfătuiri ar fi înfiinţarea unei şcoale în genul celei pariziene *„l'Ecole de la Paix"*, o şcoală a păcii, după modelul celei din Paris, unde puii de jidănaş, să înveţe şi mai multe argumente pentru abolirea graniţelor, pentru susţinerea păcii universale, adică a păcii lui Isdrael.

Pare că n'ar fi de-ajuns propaganda comunistă, ce se duce făţiş şi în ascuns, prin tot felul de tipărituri şi societăţi secrete, care în Basarabia au copleşit tineretul şcolar. Dovadă, că nu există nici un complot sau manifestaţie comunistă, în care să nu fie amestecaţi şi elevi de liceu, ori studenţi, majoritatea lor Jidani.

In general, literatura de după războiu, se caraterizează printr'o tendinţă antimilitaristă, împotriva sentimentului naţional, asa zisa literatură umanitaristă, lipsită de impulsul puternic al voinţei de a fi. Această literatură — aşa zisă universală — a îmbolnăvit multe generaţii dela războiu încoace. Li-

© BCU CLUJ

teratura umanitaristo-democrată, formează în multe şcoli secundare, obiectul disertaţiilor şcolăreşti, în care tineretul entuziasmat se ataşează de scriitori în genul lui *Karl Marx* et Comp.

Se discută problema educaţiei tineretului, în care scop, s'au pus în programele analitice, una sau două ore de filosofie-pedagogie.

Cu aceasta, suntem departe de a putea spune că, educaţia tineretului este asigurată, mai cu seamă educaţia patriotică, *desvoltarea sentimentului naţional.*

Ţintim prea mult exteriorul şi prea puţin interiorul, baza personalităţii omului.

Avem pretenţia de a fi mai întâi, cetăţenii umanităţii, înainte de a fi cetăţenii naţiunii.

Numai prin naţiune, la umanitate!

Şcoala păcii, despre care este vorba, nu-şi poate avea rostul în capitala României-Mari, în care predomină — şi aşa — spiritul şi atmosfera cosmopolită.

Precocitatea noastră, în a imita tot ce face Franţa, este o precocitate bolnavă. Franţa, nu trebue să uităm, că şi-a creat o cultură, o artă, o civilizaţie a ei proprie şi naţională, înainte de a fi căzut pradă spiritului iudaic: universal-pacifist, internaţional şi cosmopolit.

Aceasta cu atât ma mult, astăzi, când şcolile secundare şi profesionale din provincie, se desfiinţează din motive economice. Cum poate fi privită o atare intenţie, când pătura ţărănească-naţională, n'are suficiente şcoli, — dovadă este numărul analfabeţilor şi al celor fără studii, puşi totuşi în posturi înalte administrative — fapt care dăunează atât de mult, vieţii noastre publice?!

Şomajul intelectual, nu este real, el nu este produs de numărul mare de intelectuali naţionali, ci dimpotrivă, este produsul invaziei străinilor, cu diplomele din Apus *„Bon pour l'Orient"*, care concurează viaţa naţionalilor, ce stau cu diplomele în buzunar....

Cine vine la noi în ţară să ne propună înfiinţarea de asemenea şcoli pentru pace?

D-ra Louise Weiss, directoara revistei „l'Europe Nouvelle", interpreta Ligii Naţiunilor în chestiunile mari de educaţie, *în vederea formării spiritului nou, ce vor să creeze în EUROPA PACIFICO-IUDAICĂ.*

Paralel cu aceasta, Ministerul Instrucţiunii [1]), fiind informat că o publicaţiune periodică *„NAŢIONAL-CREŞTINĂ"*, s'ar fi răspândind printre elevi, trimiţându-se chiar gratuit la unele direcţiuni de soanele din afară şcolii, ce ar împiedica şcoli, a dat ordine severe, ca perpăştia asemenea broşuri, să fie deferite parchetului.

Lăsând la o parte cafilicarea juridică a faptului, constituind un delict penal, plasarea unei publicaţii naţionaliste, — *oficial aprobată* — putem vedea de aici, câtă grijă se pune de Jidani, în păstrarea ordinei şi a sentimentului naţional, în şcoală. Prin intervenţia lor, într'o noapte, codul penal, a luat o nouă interpretare.

Este vorba de *„BULETINUL ANTI-IUDEO-MASONIC"*, condus de oameni cu răspundere morală, de conferenţiari universitari, la care colaborează oameni de înaltă cultură, ca: *A. C. Cuza, I. C. Cătuneanu* şi *N. Paulescu*, toţi profesori universitari. Rolul acestei publicaţii, este acela de a se face cunoscut opiniei publice, activitatea nefastă a ocultei' francmasonice, care conspiră în speluncile-i misterioase, asupra: *Statului, Naţiunei, Bisericei creştine.* Publicul creştin român, să judece şi să aprecieze, unde-şi are rostul intervenţia Ministerului Instrucţiunei.

G. FĂCĂOARU
— Hunedoara. —

[1]) Vezi „Cuvântul" Nr. 9046 din 1 Ianuarie 1931.

Blank şi slugile sale

Zilele acestea a avut loc solemnitatea desvelirii monumentului lui *Mauriciu*, recte *Moritz Blank*, odiosul cămătar, care timp de 50 de ani a cămătărit haiduceşte biata noastră ţară, rotunjindu-şi burta şi îngroşându-şi ceafa cu bani storşi din sudoarea de sânge a bietului Român.... Moritz Blank, care, venit cu traista 'n băţ, cine ştie din ce gubernie rusească, după 50 ani de hoţie şi puşlamalâc a reuşit să ne dea formidabila bancă Marmorosch-Blank, dispunând azi de sute de sucursale în ţară şi străinătate, cu capitaluri fantastice.

La această solemnitate au luat parte o mulţime de foşti, viitori şi actuali miniştri, printre care remarcăm: d.d. *Mihai Popovici, V. Madgearu, Gr. Iunian, I. Răducanu*, etc., inclusiv d. *Gr. Filipescu*...

De d. *Gr. Filipescu*, nu mai vorbim. Îl cunoaştem bine, încă dela moartea lui Mauriciu Blank, când în faţa unei adunări imense de Jidani şi jidăniţi, a aruncat o grozavă pată de ruşine pe obrazul celui ce a fost Nicolae Filipescu, spunând că acest mare om de stat şi mare patriot, n'a ezitat să se prosterneze în faţa idiotei şi scârboasei făpturi circumcise, cerându-i năsia la Jokey-Club, de unde reese că d. Gr. Filipescu, a pălmuit demnitatea şi a pătat amintirea tatălui său, afirmând (în discursul cu pricina), că întregul edificiu zidit de Nicolae Filipescu e aşezat pe temelii blankiste...

Deci d. Gr. Filipescu e un mort pentru noi şi pentru neamul românesc şi ca urmare să nu mai vorbim de cei adormiţi întrul domnul.

Ne rămân actualii miniştri naţional-ţărănişti, prezenţi înaintea statuei lui Moritz Blank, să-l mai asigure odată de dragostea şi credinţa lor de slugi bătrâne şi plecate, cu care l-au înconjurat pe el, stăpânul, cel bătrân şi cu care îl înconjoară azi pe *Aristică*, mâna dreaptă a d. Maniu.

Solemnitatea a decurs în linişte. Au vorbit slugoi mai bătrâni, apoi d. Mihai Popovici, actualul vistier, ferm convins că Moritz a fost, *dijà*, un bun Român, în multe rânduri, salvator al finanţelor statului în vremuri de grea cumpănă...

Şi doamne, cât l-a mai lăudat d. Popovici!

L-a ridicat în slăvi nebănuite, l-a pus alături de îngerii din cer, l-a fixat ca pe un gândac pe frontispiciul finanţei româneşti, aprobat de cei 3 miniştri blankişti...

La urma tuturor a vorbit Aristide, care după ce le-a mulţămit frumos pentru graba cu care au sosit, le-a dat voie să plece pela treburile lor...

Sărmană ţară!... Tu te sbaţi, lupţi şi tremuri şi tragi de moarte! Şi miniştrii tăi luptă, se sbat şi tremură şi ei... de frica lui Blank, atotputernic în Ţara Românească.

Miniştrii tăi închid şcolile, că prea ţi se deşteptaseră copiii şi prea ameninţă cu bâta şi streangul, pe hoţi, mişei şi vânduţi şi prea cer socoteală domnilor dela putere pentru tot ce fac şi prea scrâşnesc din dinţi şi se încruntă în faţa circumcişilor, cămătari, care le suge şi măduva din oase!...

Miniştrii tăi asvârl pe drumuri

© BCU CLUJ

în plin început de iarnă, o oştire de nenorociţi pentru că îngreuiază bugetul cu 2000—3000 lei lunar, pe când samsarii electorali şi ciracii întru partid, încasează cu zecile de mii....

Miniştrii tăi, — din poruncă ocultă — maltratează invalizii, văduvele şi orfanii de răsboiu şi stropesc pavajul străzilor cu sângele lor, că prea ameninţau pe hoţii şi trădătorii ajunşi deputaţi şi senatori de drept şi pe dezertorii ajunşi directori de gubernii sub oblăduirea pentru deapururi blestematului trădător Const. Stere...

Miniştii tăi vând străinilor averile naţionale, ca să sărăcească pe copiii tăi şi legaţi astfel de mâini şi de picioare să-i arunce în ghiara finanţei jidoveşti, a cămătarilor nesătui reprezentaţi prin viermii neadormiţi de sub comanda lui Blank.

Miniştrii tăi fac legi peste legi îngrădind libertatea şi drepturile copiilor tăi şi deschizând graniţele pentru circumtăiaţii ciraci ai Blank-ului dându-le frâu liber şi îngăduindu-le să jefuiască prin camete neomeneşti pe copiii tăi ajunşi la aman.

Miniştrii tăi execută ordinele lui Blank — foste slugi plecate bătrânului mort Moritz-Mauriciu, slugi plecate lui Aizie-Aristide cel de azi, care ţine guvernul în buzunar, dispunând de actele lui. El e stăpânul...

Ceilalţi nu-s decât miste slugi plecate, care îi execută cu precizie poruncile.

Iuda e stăpân!

Dictează!

Aruncă pe drumuri zeci de mii de nenorociţi!

Ne închide şcolile, ca să ne prostim!

Şi ca mâine un Trotzki Leiba se va ridica şi va trage sabia. Şi în timp ce hora drăcească a circumtăiaţilor se va întinde dela un capăt la altul al ţării noastre oropsite, zeci şi sute de mii de capete vor sbura sub ascuţişul sabiei otrăvite şi zeci şi sute de mii de trupuri se vor anina în văzduh cu gâtul în streang de spânzurători — sabia şi streangul lui Leiba Trotzki român de rît... blankist...

Noi le însemnăm în sufletul nostru îndurerat pe toate.

N. DIMITRIU-FOTIN
— Râmnicul Sărat. —

Un act de apărare

Dumitrescu-Socor

Un elev dela liceul internat din Iaşi — Dumitrescu — într'un moment de supremă revoltă sufletească a tras un foc de revolver, contra directorului celor două cotidiene din Strada Sărindarului: „Dimineaţa" şi „Adevărul". Directorul a rămas cu viaţă după ce a trecut prin fiorii morţii, iar „atentatorul" a fost transportat într'o celulă a închisorii Văcăreşti...

In tot decursul timpului, ce s'a scurs dela „atentat" şi până în prezent, timp de-altfel destul de lung, Sărindarul n'a contenit să ţipe... Şi şarpele când e în pericol, şueră...

*

Un popor îşi are şi el sufletul său; şi contra acestui suflet se pot comite atentate... crime... Şi câte crime de felul acesta nu s'au comis în strada Sărindarului. Din redacţia Dimineţii şi a Adevărului, câte săgeţi veninoase nu s'au îndreptat contra acelora ce vorbesc şi simt româneşte... şi câte calomnii nu s'au împrăştiat în cele patru părţi a lumii din condeiul scribilor nebotezaţi, contra Ţării noastre... De multe ori ne-a fost dat să vedem în coloanele acestor ziare cele mai nerusinate minciuni menite să ne discrediteze poporul peste hotare şi de multe-ori cu strângere de inimă ne-am văzut cei mai buni fii ai ţării, cei mai buni Români, împroşcaţi în noroiu. Palatul „Adevărului" şi a „Dimineţii" era pentru noi Românii, cupa de venin şi ură, din care zilnic se vărsa otrava picătură de picătură... Şi directorul celor două cotidiane din str. Sărindarului are pe suflet multe atentate şi multe crime, săvârşite contra *sufletului poporului românesc*...

După cum în viaţa de toate zilele există o legitimă apărare contra celor ce atentează la viaţa unui semen al său, tot astfel şi în viaţa unui popor există o *legitimă apărare* contra celor ce atentează la sufletul său. E drept că până la un punct acest suflet e distinct de sufletul mulţimii ce-l compune. Dar această distincţie nu merge la infinit...

Dacă o casă compusă din nenumărate cărămizi apare în afară ca o unitate, nu mai puţin adevărat e că atunci, când cineva caută să o dărâme, cărămizile îşi dobândesc fiinţa lor distinctă... Şi dacă în acel moment s'ar întâmpla ca o cărămidă să se desprindă din înălţimea zidului şi să izbească în creştet pe cel ce lucrează la dărâmarea ei, cine poate fi făcut vinovat?... Desigur că nimeni. *Cauza rezidă în însaşi persoana care primise lovitura.*

Şi atunci poate fi făcut cineva vinovat, că în urma nenumăratelor lovituri, ce le-a primit sufletul poporului românesc din partea ziarelor „Adevărul" şi „Dimineaţa", s'a desprins o părticică din el, năpustindu-se asupra directorului lor? Poate fi făcut elevul Dumitrescu vinovat de glonţul descărcat asupra lui Socor? Nu!... Hotărât nu. Gestul său n'a fost un atentat în înţelesul comun al cuvântului, ci un *act de legitimă apărare.* Sufletul poporului românesc prin mâna lui Dumitrescu, a căutat să se apere contra repetatelor atacuri primite din str. Sărindarului.

*

Şi legitima apărare stă în afară de legi.

V. LĂZĂRESCU
— Cluj. —

Doctrina şi programul L. A. N. C.

se află la redacţia revistei »Infrăţirea »Românească« - Cluj, str. Bob Nr. 7, — tipărite în broşură, ce costă lei 2.

Fiecare conducător de organizaţie L. A. N. C., este dator să-şi procure numărul trebuincios, spre a-l răspândi printre aderenţii noştri.

© BCU CLUJ